

Sygn. akt I CZ 4/09

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Barbara Myszka

SSN Kazimierz Zawada (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi G.P. i M.A.

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego z dnia 12 września 2007 r.,

sygn. akt [...],

w sprawie z powództwa G.P. i M.A.

przeciwko "K." Spółce z o.o.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 5 lutego 2009 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 9 września 2008 r., sygn. akt [...],

**uchyla zaskarżone postanowienie, pozostawiając Sądowi
Apelacyjnemu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania
zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 9 września 2008 r. odrzucił skargę G.P. i M.A. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 12 września 2007 r. W uzasadnieniu postanowienia wyjaśnił, że skarga powodów nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia. Przedstawione przez skarżących – wcześniej powodów – dowody uzyskane w wyniku kontroli skarbowej, przeprowadzonej w dniach 14 i 18 marca 2008 r., wskazujące na zaliczenie przez stronę pozwaną oznaczonych faktur do dokumentów wykazujących koszty prowadzenia działalności gospodarczej oraz rozliczenie podatku VAT, nie świadczyły o uznaniu długu przez stronę pozwaną. Przedstawione przez skarżących dokumenty dowodziły jedynie naruszenia przez stronę pozwaną prawa podatkowego: zaniżenia wysokości danin należnych Skarbowi Państwa. Wyniki kontroli skarbowej nie dostarczyły więc dowodów w rozumieniu art. 403 §2 k.p.c. W rezultacie skarga nie opierała się na ustawowych przesłankach wznowienia i podlegała odrzuceniu (art. 410 §1 k.p.c.).

W zażaleniu skarżący, kwestionując odrzucenie skargi, w szczególności podnieśli, że nie można tego samego zdarzenia oceniać całkowicie odmiennie w zależności od tego czy jest ono rozpatrywane w płaszczyźnie prawa podatkowego, czy też prawa cywilnego, jak również, iż wykryte dzięki kontroli skarbowej dokumenty powinny być ocenione w kontekście materiału dowodowego zgromadzonego w toku prawomocnie zakończonego postępowania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, samo sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401-404 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli z jej uzasadnienia wynika, że przytoczona podstawa nie występuje (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 października 1999 r., II UKN 174/99, OSNP 2001, nr 4, poz. 123, z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05, niepubl., z dnia 15 września 2005 r., II CZ 78/05, niepubl., z dnia 18 maja 2006 r., IV CZ 36/06, niepubl.).

Należy jednak zaznaczyć, że odrzucenie skargi dlatego, że już z samego jej uzasadnienia wynika, iż przytoczona podstawa wznowienia nie występuje, jest możliwe jedynie wtedy, gdy nie zachodzą żadne w tym względzie wątpliwości (art. 410 §2 k.p.c.) .

Brak przytoczonej podstawy wznowienia w świetle skargi można by przyjąć w związku z wykrytymi w wyniku kontroli skarbowej dowodami - mającymi, zdaniem skarżących, wskazywać na to, że wystawione przez nich w maju 2006 r. faktury strona pozwana od razu uznała przy rozliczeniu podatku - gdyby dowody te mogły według skargi stanowić jedynie wyraz tzw. uznania właściwego lub uznania niewłaściwego.

Przez uznanie właściwe rozumie się umowę o określonych cechach (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 czerwca 1972 r., I CR 142/72, OSNC 1973, nr 4, poz. 61, i z dnia 24 maja 2007 r., V CSK 23/07, OSNC 2008, nr 7-8, poz. 89), a przez uznanie niewłaściwe - powodujące przerwanie biegu przedawnienia (art. 123 pkt 2 k.c.) - zachowanie będące wyrazem świadomości zobowiązanego lub osób, których postępowanie można przypisać zobowiązanemu, przysługiwania uprawnionemu względem zobowiązanego określonego roszczenia, mogące uzasadniać przekonanie uprawnionego, że zobowiązany uczyni zadość roszczeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2002 r., II CKN 1312/00, OSNC 2003, nr 12, poz. 168). Uwzględniając twierdzenie skarżących o powzięciu wiadomości o powoływanych dowodach dopiero w dniu 22 kwietnia 2008 r., sama skarga wskazywałaby więc już na niemożność wywodzenia z tych dowodów wniosku o dojściu do skutku między stroną pozwaną a skarżącymi uznania właściwego lub uznania niewłaściwego w chwili dokonywania przez stronę pozwaną rozliczeń podatkowych.

Termin „uznanie” ma jednak w zakresie szeroko rozumianego prawa cywilnego jeszcze inne znaczenie. Terminu tego używa się również na oznaczenie dokumentu potwierdzającego w określonych celach dług osoby wystawiającej dokument. W świetle treści skargi nie można wykluczyć przypisywania powoływanym w niej dokumentom nazwy uznania w tym właśnie, ostatnio wskazanym sensie, a tak one rozumiane, mogą wespół z pozostałym materiałem

dowodowym - na równi na przykład z zeznaniami świadków lub wszelkimi innymi dowodami co do spełnienia świadczenia - stanowić podstawę ustaleń co do przesłanek warunkujących istnienie dochodzonego roszczenia o zapłatę. Z tego względu nie było w sprawie podstaw do zastosowania art. 410 § 1 k.p.c.

Mając powyższe na względzie, orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.